

de tegenwoordigheid van menschen, die alle eer en deugd hebben uitgeschud. — In het voorbijgaan zij opgemerkt, dat krasse staaltjes van misdadigheid bewijzen, hoe de jeugd reeds vroeg bedorven is. Onlangs lazten we het volgende bericht, dat voor zichzelf spreken zal. „Een troep 12- tot 13-jarige schoolmeisjes (let wel — het zijn notabene meisjes) uit Remscheid, die bedelende om aardappelen en brood van de eene hofstede naar de andere trok, heeft te Leichlingen en Wupperfuert 33 inbraken gepleegd, waarbij ze voor meer dan 4000 mark aan artikelen en veel baar geld buit maakten." Vanwaar die handigheid, die bedrevenheid, die durf tot het kwade? Alleen door den honger? Voor honger rooft men niet zoolks deze onttaarde kinderen.

De misdadiger is in de prikkel- en sensatielectuur de held. Zijn figuur wordt veelszins verheerlijkt. En — de misdaad wordt goedgepraat. Daar komt nog bij, dat de jeugdige lezers les krijgen in de inbrekerskunst. Voorwaar veredelend onderwijs, waarvan een hooge, opvoedende kracht uitgaat! Ze breken mede brandkasten open, maken handig vingerafdrukken weg, en volgen de helden en heldinnen op doolwegen en in krochten van walgelijke onzedelijkheid en brute ongerechtigheid. Ze ademen in een atmosfeer, die hun zieleleven verstikt.

Wat zullen we nog verder zeggen? We herhalen met ernst de vraag: Wat lezen onze kinderen? Die vraag vraagt om een waar en beslist antwoord.

J. T.

ALS DE ZONNE KOMT ...

door VON RÜXLEBEN.

Vrij naar het Hoogduitsch door JACOB A.

30)

NADRUK VERBODEN

HOOFDSTUK VI. Sombere uren.

... De nacht valt om mij, in mij,
De nacht is lang

De kerstrozen bloeiden. Heele vazen vol van de heerlijke witte en lila sterren had de tuinman in de Berlijnsche villa gebracht en door een der dienstboden in de kamers laten neerzetten. Doch niemand had er acht op geslagen. Hoe kon dat ook?

Wie had in dit jaar lust om Kerstmis te vieren?

Een pas gedolven graf hadden zij ginds op het verre eiland achtergelaten, en hun harten bloedden.

En plotseling vannacht was mevrouw Normen ziek geworden.

Toen Clara vanmorgen in haar moeders kamer kwam, had zij haar onrustig-woelend in bed gevonden. Zij scheen hooge koorts te hebben. De dokter, die onmiddellijk ontboden was, had influenza geconstateerd.

Nu, aan den avond van den eersten Kerstdag, zat Clara aan het bed der zieke, die even ingeslapen was. Beneden in het sous-terrain zaten de dienstmeisjes. Clara had haar zoo juist haar geschenken gegeven, den Kerstboom voor hen aangestoken, en was toen dadelijk weer naar boven gegaan.

De klok sloeg twaalf slagen.

„Middernacht," mompelde zij voor zich heen. Haar handen lagen slap in haar schoot.

„Middernacht," fluisterde nu de zieke, uit den lichten slaap ontwakend, „wil je niet liever naar bed gaan, kind?"

„Nee, nee," weerde Clara af, „laat mij nog maar wat zitten, ik ben toch te onrustig om te slapen."

„Ik heb van Lize gedroomd," begon de zieke weer en richtte zich een weinig op. „Zij had een witte japon aan, en zij zeide, dat zij den Kerstboom voor ons moest aansteken, want dat wij zoo in 't donker zaten. Dat mocht zij niet toelaten, zeide zij; het moest licht om ons heen worden. En toen stak zij een kaars aan, en nog een, tot dat alle kaarsen brandden. Toen werd ik ineens wakker."

Clara stond op en gaf haar te drinken.

„Ga nog wat slapen, moedertje," smeekte zij. „U mag niet zooveel praten; anders gaat u weer zoo erg hoesten." Zachtjes schudde zij het kussen wat op en ging weer naast het bed zitten.

Het was heel stil in het vertrek en Clara liet haar gedachten gaan, waarheen zij wilden.

Ja, Lize! En juist vandaag had zij zulk een groot verlangen naar haar, had zij zulk een behoefte aan haar nabijheid.

Doch zij was heengegaan.

Dapper kind, als een kleine heldin ben je gestorven!

Karels moeder had niet genoeg kunnen vertellen van Lizes sterven en van den zwaren strijd, dien het blonde kind had doorgemaakt. Telkens en telkens weer was zij er op teruggekomen. Waarover zouden zij ook anders spreken in de enkele dagen, die zij op het eiland nog doorgebracht hadden? Hun harten waren geheel vervuld geweest met hun lieveling; het was geweest, alsof zij nog in hun midden was, alsof zij nog leefde, en toch lag zij daarginds onder de groene zoden en sloop. Als een kleine heldin was zij gestorven, zoo had mevrouw Sørensen verteld; haar strijd was diep en zwaar geweest, want zij wilde leven, leven voor en met Karel en hun kind, en de dood had haar verschrikt. Doch toen haar strijd voorbij was, had zij met een glimlach om de lippen den dood in het aangezicht gezien, en vol geloof in het leven daarboven bij God, had zij haar hoofd op het kussen gelegd en was rustig ingeslapen.

Geheel alleen door het dal der schaduwen des doods, — daar aan de doodsvallei had ook Karel haar alleen moeten laten, — doch zonder vrees was het blinde zusje het dal ingegaan. En nu, nu was zij in de heerlijkheid, zeiden zij allen.

Clara steunde het hoofd in de handen. Zij geloofde niet aan een God, zij geloofde niet in een voortleven na dit leven, maar in trouwe liefde zou zij haar blinde zuster denken; daarin zou voor haar het voortleven der doode bestaan.

O Lize, Lize, waarom ben je heengegaan? Waarom heb je mij alleen gelaten? *(Wordt vervolgd.)*

In stille uren

In stille uren, als, bij 't dagedalen,
In grauwe neev'len 't nachtelijk duister naakt,
En levensleed mij zoo weemoedig maakt,
En bange zorg mijn twijflend hart doet dwalen,

En elke weg tot ruste schijnt te falen:
Een labyrinth, waar 't hart verdoold in raakt,
Dat, vragensmoë, naar hulp en uitkomst haakt,
Naar licht, dat in het donker uit komt stralen,

Strek ik mijn handen smeeënd tot den Heer:
Hoor, Gij, de zuchten, die mijn ziele slaakt
En geef m' in U de rust en vrede weer.

'k Vlij aan Uw borst mij stil vertrouwend neer.
O Jezus, als mijn ziel Uw bijzijn smaakt,
Heb ik op aarde, al wat ik begeer.

Rotterdam, Bloei maand 1919.

H. W. AALDERS.